Enderrock | Miriam Cano | Actualitzat el 29/07/2018 a les 12:26

A la voreta de La Taverna del CAT hi ha una veïna...

És l'espai on la música d'arrel tradicional se sent més ben acollida, a banda de les places, i es troba al cor del barri de Gràcia de Barcelona

Jordi Fàbregas a la Taverna del CAT | Juan Miguel Morales

Des de la primavera del 2010 el bar del Centre Artesà Tradicionàrius es converteix, cada dimecres, en la Taverna del CAT. La fórmula és simple: un escenari de petit format, la barra a ple rendiment i dos músics que, la majoria de les vegades, toquen junts per primer i últim cop. Alguns duets, tanmateix, arriben més enllà, com ha estat el cas del graller **Ivó Jordà** i l'acordionista **Marçal Ramon**: d'un bolo tavernari en va sorgir el projecte **Criatures**, guanyador del Concurs Sons 2016.

Els ?culpables' d'aquestes vetllades són el director del CAT, **Jordi Fàbregas**, i els músics **Anaís Falcó** i **Xavi Rota**, que imaginen les conjuncions i els repertoris amb la idea de dur les sessions cap al territori de la improvisació. "Com que el bar del CAT no està insonoritzat, els concerts s'acaben, estrictament, a les 23 h. Som molt respectuosos amb els veïns. Al principi, però, hi havia una veïna que es queixava de l'ambient, dels aplaudiments, i fins i tot li van dedicar unes cançons..."

Durant el festival Tradicionàrius i com a Punt de Trobada, la Taverna acull Les Vespres dels Dimecres, coordinades pel contrabaixista **Marcel Casellas**. En aquest cas, els duets es converteixen en trios, completats pel mateix **Casellas**, que s'encarrega que a les dotze peces del repertori hi hagi una mica de tot: compassos coixos, ritmes trencats, una rumba, un contrapàs o tot el llegat tradicional dels avis on no hi falten valsos ni pasdobles. "Al final, d'una sessió a l'altra, el

públic també acaba decidint què vol que soni -explica **Fàbregas**-. A la Taverna del CAT el contacte amb la gent és molt important. Hi ha molta interacció, els músics hi venen amb els seus instruments i pugen a tocar si els ve de gust... Hem arribat a ser-ne 25, tocant en un escenari on amb prou feines n'hi caben tres!"

Al final, la veïna va deixar de queixar-se. Potser perquè a les onze de la nit, religiosament, els acordions deixaven de sonar... Però ens estimem més pensar que, a través dels envans, li arribava una mica la màgia dels dimecres de contrapassos i valsets que omplen les primaveres i tardors del cor de Gràcia.